

[Keld Andersen]

er til lejeboligerne. Som om det skulle være rigtigt, fordi hr. Wilhjem har sagt det. Jeg har hørt både hr. Kalnæs og hr. Wilhjem og andre gentage denne påstand til bevidstløshed; jeg savner fortsat beviset herfor. Men man har jo sagt så meget om dette spørgsmål med ejerboliger og lejeboliger.

Jeg må forstå denne debat således, at VS og SF er faldet for de sange, der synges blandt de socialdemokratiske venner i boligbevægelsen, at når man skal have øget kvotaen for det almennyttige byggeri, så synger man sangen, der går på melodien, at man har så lange ventelister, og når så folketinget et halvt år efter skal yde noget mere økonomisk bistand til dette byggeri, så har sangen en anden melodi. Så går den på, at vi simpelt hen ikke kan få udlejet byggeriet, fordi folk ikke har råd til at bo deri, så vi må altså have noget mere tilskud. Det er den melodi, det går på i SF og VS, og det er det, man er faldet for. Jeg savner fortsat beviser for, at det skulle være rigtigt, hvad der her citeres af hr. Kalnæs at hr. Wilhjem har sagt.

Dræbye (RV):

Hr. Kalnæs mente, at jeg i mine bemærkninger havde koncentreret mig for meget om byfornyelse, som ikke giver nogen lejligheder. Jeg har netop peget på nogle andre forhold, som jeg mener er vigtige, hvis man skal sikre nybyggeriet. Det ene er den finansieringsreform, som jeg ikke skal gentage, og det andet er en tilførsel til markedet af nybyggede andelsboliger, som jeg også mener ville kunne lette det tryk, som i øjeblikket eksisterer på de almennyttige boliger.

Så mente hr. Kalnæs, at det radikale venstre havde torpederet ændringer i rentebeskatningen. Nu ved jeg ikke, om der ikke går en enkelt eller et par torpedoer yderligere lyslevende omkring her i folketingssalen, men det får nu være. Det afgørende er, at der ikke er nogen ændring i vores opfattelse, at man skal finde en løsning på de problemer, og tilsagnet om at arbejde med at finde en sådan løsning står fortsat ved magt. Vores tro på, at man på baggrund af det skete kan finde en sådan løsning i det nærmeste par dage, er derimod ikke så stor.

Wilhjem (VS):

Hr. Keld Andersen efterlyste dokumentation for, at der ydes mere støtte over de offentlige kasser indirekte til ejerboliger end til lejeboliger. Det har vi givet adskillige gange, og jeg skal da gerne gentage hovedpunkterne.

Hvis vi taler om de mest subsidierede lejeboliger, så er de i den almennyttige sektor, hvor der er en kvart million. De får pr. år godt 1 mia kr. i støtte inklusive grundkapitalen, rentesikring og boligsikringen, og andet har de ikke. Og så er der en rund million lejeboliger, og de får i indirekte subsidier 12 mia kr. i støtte om året. Jeg skal indrømme hr. Keld Andersen – det er muligvis dér, han tager fejl, men det havde jeg nu foregrebet – at for den enkelte nybyggede bolig er støtten lidt større for en almennyttig bolig end for en ejerbolig. Men det, der gør ejerboligsubsidierne så afsindigt dyre, er, at de træder i kraft igen med fuld nyværdi, hver gang huset handles, og derfor bliver det i gennemsnit pr. ejerbolig 3–4 gange så meget, som det bliver for de mest subsidierede lejeboliger.

Det er selvfølgelig ikke noget, der kommer bag på én, når man hører noget vrøvl i boligpolitiske debatter, men at man skulle opleve at høre en boligpolitisk ordfører, der tilsyneladende i fuldt alvor, som hr. Fogh Rasmussen gør, siger, at det rent objektive boligbehov var 35.000 i 1970erne og 25.000 i 1980erne, havde jeg ligegodt ikke drømt om. O.k., en berlingsk lederskribent eller sådan noget, men en boligpolitisk ordfører, der fyrrer den af og tilsyneladende tror på den med det rent objektive boligbehov! Jeg må nok spørge, hvorfor venstre så indgik et boligforlig i 1974, der lovede 40.000 boliger om året, fordi det rent objektive boligbehov åbenbart dengang blev opgjort til 40.000 boliger. Jeg må nok spørge, om hr. Fogh Rasmussen tror på sit eget vrøvl om et rent objektivt behov. Vi kan sætte det objektive behov ned til nul efter hr. Fogh Rasmussens kriterier simpelt hen, hvis man lader huslejerne stige til det dobbelte. Det er en amerikansk løsning. Eller man kan gøre, som boligministeriet gjorde, da man skulle lave investeringsplanredegørelsen. Man gik over til ADAM i budgetministeriet, og så spurgte man ADAM: hvis nu huslejudviklingen fortsætter, som den har gjort i de sidste 10 år, så bliver den gennemsnitlige husleje 26 pct. af bruttoindtægten i 1990, og hvis den er 26 pct. af bruttoindtæg-